

UZASADNIENIE

M. S. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 30 września 2014 roku około godziny 12:30, na 2 kilometrze drogi krajowej nr (...), w miejscowości S., gm. M., pow. (...) kierując motocyklem marki Y. o nr rej. (...), wskutek wykonania nieprawidłowego manewru wyprzedzania doprowadził do kolizji drogowej z pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) tj. o czyn z art. 86§1 Kodeksu Wykroczeń w zw. z art. 24 ust.1 pkt.3 ustawy prawo o ruchu drogowym;

II. w tym samym miejscu i czasie kierując motocyklem marki Y. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku poziomego P-2 (linia pojedyncza ciągła); tj. o czyn z art. 92 § 1 Kodeksu Wykroczeń;

III. w tym samym miejscu i czasie kierował motocyklem marki Y. o nr rej. (...), pomimo braku dopuszczenia do ruchu tj. o czyn z art. 94§ 2 Kodeksu Wykroczeń;

IV. w tym samym miejscu i czasie kierował motocyklem marki Y. o nr rej. (...), nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego oraz potwierdzenia zawarcia polisy OC od kierowanego pojazdu tj. o czyn z art. 95 Kodeksu Wykroczeń.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 25 maja 2016 roku w sprawie VII W 204/15 obwinionego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów z tą zmianą, iż przyjął, że w czynie II nie zastosował się do znaku poziomego P-3 i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łączną karę grzywny w wysokości 1.000 złotych.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 100,00 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy obwinionego. Apelacja skarżąc wyrok w całości, co do winy, na korzyść obwinionego, wywiedziona została z podstawy art. 437 pkt 2 i 3 k.p.k. i zarzuciła mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 4 i 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., art. 6 k.p.k. w związku z art. 156 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 i 38 § 1 k.p.s.w., art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. i art. 193 § 1 k.p.k. w związku z art. 42 § 1 k.p.s.w., jak również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości, a co za tym idzie, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym uzasadnia przypisanie winy obwinionemu, gdy tymczasem dokładna analiza zebranych materiałów dowodowych prowadzi do wniosku odmiennego w tej kwestii.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Natomiast druga apelacja, wniesiona przez samego obwinionego, została cofnięta i w dniu 23.09.2016 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim pozostawił ją bez rozpoznania (k. 186).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W wyniku wniesienia apelacji zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania wobec obwinionego.

Niezależnie bowiem od podnoszonych w apelacji zarzutów pod adresem zaskarżonego wyroku, nie mógł się on ostać w dotychczasowej postaci, a to z uwagi na fakt, że od popełnienia przedmiotowego wykroczenia upłynęło już ponad dwa lata.

Ponieważ z treści art. 45 § 1 k.w. wynika, że karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu, Sąd Okręgowy zmuszony był uchylić zaskarżony wyrok i – zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. – umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie.

Podzielić przy tym należało pogląd zaprezentowany w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 roku (IV KKN 264/99 – LEX nr 54407), z którego wynika, że postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, a nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia, albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, jeżeli kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagałyby dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja zachodzi, gdyż z całą pewnością nie ma przesłanek do uniewinnienia obwinionego z zarzutu III i IV, natomiast, co do zarzutu I i II należałoby ewentualnie (w przypadku podzielenia argumentów skarżącego) pogłębić materiał dowodowy, poprzez zasięgnięcie opinii specjalistycznej z zakresu ruchu drogowego.

W przypadku umorzenia postępowania zgodnie z treścią art. 118 § 2 k.p.s.w. oraz art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty procesu obciążają Skarb Państwa. Nie było natomiast podstaw, by Skarb Państwa pokrył koszty wyłożone przez obwinionego na obronę z wyboru. Niewątpliwie bowiem obwiniony popełnił co najmniej dwa wykroczenia (zarzut III i IV), a jego ukaraniu stanęło jedynie na przeszkodzie przedawnienie karalności (do którego „przyczynił się” też sam obwiniony nie podpisując pism procesowych, powodując konieczność wzywania do uzupełniania braków formalnych k. 80, 84, 107, 123, 165). Dlatego uznać należało, że zachodzi wyjątkowy wypadek, w rozumieniu art. 632a § 1 k.p.k., kiedy obwiniony powinien ponieść koszty postępowania w tym właśnie zakresie.